

השענה קרו'ם . על שם שגילין לאגודן להשענה חג : וסמכך כרשום כרבים . הא נמי גזל הרבים : מחלוקת . הא דפסל ר' אליעזר כגון שהקף את חבירו בחוקה והאילו מסוכתו הכניסה בקרקע של גזול כולל המחבר לקרקע הכי הוא כקרקע : ור' אליעזר לעמיס . דאמר סוכה שאולה אין זולתן בה

אי קרקע עולה . אמר הוא דר' אליעזר סבר כן דשמעינן ליה הכי בהגול בתרא (כ"ג דף ק"ו) אלא רוצה ליישב דבריו בכל ענין : אבר' גזל עלים וסיכך בן . אין זה לא גזולה ולא שאולה דקנהו בשטי מעשה ושיטי השם ועוד משום תקנת השבים אין לו עליו לסבור את בניט אלא יחזיר דמים והא דאמרין בפרק הישן (נשל דף כ"ז) דמזו רבנן בגזולה לאו בגזול סוכה המחזרת לקרקע ולא בגזול עלים וסיכך בן אלא בגזול סוכה העשויה בראש העגלה או בראש הספינה (ה) והיא עגלה גזולה שאינה מחזרת לקרקע ואין עליו להחזיר דמים אלא כמו שהיא בעיה דאין בה משום תקנת השבים שהרי לא טרח לבטלה ולא האיל עליו יצאום הלך גזולה היא כפ' בקונטרס ועל המס דתק דמרכיב לך דממעטין גזולה בפרק הישן (נשל דף כ"ז) וגזל עלים וסיכך בן שיטי החזיר לברייתו הוא ומדאורייתא לא קני ומשום תקנת מריש היט מורכבן וקרא מיתוסס מדרבנן (מדרבנן) בלא עגלה וספינה איכא לאוקומיה קרא כגון בראובן שכנה סוכה בחצרו של שמעון (ב) מדעתו ובה שמעון והקף את ראוובן והאילו מסוכתו דאין עליה תורת שאולה כיון בלא קיימא כרשותו של ראוובן ולא דמיא לקרקע דבחוקת הכעלים עומדת ולכך אין קרקע גזולה לקר'י סבר לא מקשינן לוב

אמר

נשל כ"ז

נשל כ"ז

דנהת הבית (ו) חס' דר' יוסי בראש ארבע הדי' (ז) בא"ד (ח) א"ר על א"ר מרש :

הושענא מעיקרא נמי לאסא הושענא קרו' ליה ח"ד סוכה גזולה והמסכך ברשות הרבים ר' אליעזר פוסל וחכמים *מבשרין אמר רב נחמן מחלוקת בשחוקה את חבירו והוציא מסוכתו ורבי אליעזר למעמיה דאמר *אין אדם יוצא ידי חובתו בסוכתו של חבירו אי קרקע גזולה סוכה גזולה היא ואי נמי *קרקע אינה גזולה סוכה שאולה היא ורבנן למעמיהו דאמרי אדם יוצא ידי חובתו בסוכתו של חבירו וקרקע אינה גזולה וסוכה שאולה היא אבל יגול עצים וסיכך בהן דברי הכל אין לו אלא דמי עצים | ממאי מדרבנן דומיא דרשות הרבים מה רשות הרבים קרקע לאו רידיה הוא סוכה נמי לאו קרקע רידיה הוא ההיא סכתא דאחאי לקמיה דרב נחמן אמרה ליה ריש גלותא וכולהו רבנן דבי ריש גלותא בסוכה גזולה הו' יתבי צווחה ולא אשגח בה רב נחמן אמרה ליה איתתא דהוה ליה לאבוהא תלת מאה ותמני סרי עבדי צווחא קמייכו ולא אשגחיתו בה אמר להו רב נחמן פעיתא היא דא ואין לה אלא דמי עצי- עמר רריוא היא כשורא

סוכה א' ע"ב

Back-G...

קמיל תניא ר' אליעזר אומר כשם שאין אדם יוצא ידי חובתו ביום טוב הראשון של חג בלולבו של חבירו דכתיב *ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הוד כפות תמרים *משלכם כך אין *אדם יוצא ידי חובתו בסוכתו של חבירו דכתיב חג המנוחות תעשה לך שבועת ימים משלך יתכמים אומרים אע"פ שאמרו אין אדם יוצא ידי חובתו ביום טוב הראשון בלולבו של חבירו אבל יוצא ידי חובתו בסוכתו של חבירו דכתיב *כל האזרח בישראל ישבו בסוכות מלמד שכל ישראל ראויים לישב בסוכה אחת ורבנן האי לך מאי דרש ביה מיבעי ליה למעוטי גזולה *אבל שאולה כתיב כל האזרח ור' אליעזר האי כל האזרח מאי

אמר

נשל כ"ז

נשל כ"ז

נשל כ"ז

Back-G... ק"ו

הרוף: מתנני' ישמפה נהר אומר לו הרי שלך לפניך: גמ' ת"ד הגזול שדה מחבירו ושמפה נהר חייב להעמיד לו שדה אחרים דברי ר' אלעזר והכ"א אומר לו הרי שלך לפניך במאי קא מיפלגי ר"א דרש ריבוי ומיעוטי *וכחש בעמיתו ריבוי בפקדון מיעוט (ז) כל אשר ישבע עליו לשקר חזר וריבה ריבה ומיעוט וריבה הכל ומאי רבי רבי כל מימי ומאי מיעוט מיעוט שמורות ורבנן דרשי כללי ופרטי וכחש כלל בפקדון פרט או מכל חזר וכלל כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרט דבר המיוטלמל וגופו ממון אף *כל דבר המיוטלמל וגופו ממון יצאו קרקעות שאין מוטלמלין * יצאו עבדים שהוקשו לקרקעות יצאו שמורות שאע"פ שבמלמלין אין גופן ממון והדתניא הגזול את הפרה ושמפה נהר חייב להעמיד לו

- 1) סוכה א' ע"ב - א"ר סוכה - א"ר סוכה - א"ר סוכה
- 2) ר"א ר"א
- 3) ת"ר ר"א ר"א ר"א ר"א
- 4) א"ר ר"א ר"א ר"א ר"א ר"א ר"א
- 5) ר"א ר"א ר"א ר"א ר"א ר"א ר"א ר"א
- 6) ר"א ר"א ר"א ר"א ר"א ר"א ר"א ר"א
- 7) ר"א ר"א ר"א ר"א ר"א ר"א ר"א ר"א

גליון השנים גמ' לא יצא לא קניי' ע"י נטורי ח"ק נאכה מלוואים כרס דף כה ד"ס כ"ז : רש"י ד"ס מחלוקת ט"ו וכל המחלוקת ע"י חש' פנים מחלוקת ח"כ סתם קולא וכדבריו כ"י כח"א ספ"י תלנו : תוס' ד"ס א"ל גול : כיון בלא קיימא כרשות של ראוובן וכו' ולכך אין קרקע עולה . משום לי סא דאמרין יאלו עבדים שחוקה לקרקעות ח"כ חס' גזול עבדים ובכניסן לבייתו אין גזולים ובכניסן סבר אין חייב להחזירן ד"ס סוכה . וממנו דף

ה"ר אף דאין קיימין כרשות עולים והם כרשות בגזול ואם אין גזולות וע"פ : שם ד"ס ורבי סבר וכו' כ"ס סוכה . מ"י ר"ס דף ג' ע"א כ"ס ד"ס ר"ס ס"א א' לא ג"ס . ובסדרין דף ע"ב ע"א כ"ס ד"ס ר"ס סוכה . וממנו דף

מס' סוכה מה שזיאר זזה, ועכ"פ מבוחר
 דהא דקרקע אי"ג הוא משום דצמחיות
 ברשות בעלים הוא אבל הגזל מחובר לקרקע
 העומד בחצר הגזלן שפיר נגזלה אי"פ שדין
 מחובר לקרקע כקרקע [ולהסודרין דחלוש
 ולצסוף חזרו אינה כקרקע הא דסוכה
 גזולה לא נעשה גזלן על העצים ביאר במג"א
 שם משום דעכ"פ חסר מעשה הקנין ע"ש
 ועכ"פ שיטת התוס' כאן ודאי דמחובר
 לקרקע כקרקע מדביארו דלי"ד לקרקע אינה
 נגזלה [האי סוכה ראוין דקאי בחצר
 שמשון], משום דקיימא ברשות הגזלן ועיקר
 טעם דקרקע אי"ג הוא משום שהוא ברשות
 הגזל ואי חלוש ולצסוף חיברו כמטלטלין
 אי"ל לכל זה אלא הו"ל למומר דגזלה סוכה
 שבקרקע חזירו ליכא מעשה הקנין המועיל
 צמטלטלין [דהיינו משיכה], משא"כ גזל
 סוכה העשוי על קרקע שלו שפיר איכא
 קנין המועיל צמטלטלין דהיינו קנין חצר].

ד"ה א"ג יצ"ק
 ד"ה א"ג יצ"ק

לגזלן אכריהו ס' ארשא א"ג

הואלמות, הלכך גזולה היא (רש"י
 סוכה לא, א ד"ה אגל). נראה לי פשוט
 שמותר לאדם ליכנס לסוכתו של
 חבירו שלא מדעתו, דניחא ליה
 לאינש דליעבד מלואו צממונו. והוא
 קל וחומר ממה דאיחא צמימן
 תרמ"ט [סעיף ה בהגה] דמותר לו לאדם ליעול לולב של חבירו שלא
 מדעתו, דודאי קפיד אדם טפי על האחריו, ולולב ממה שקפיד על
 כניסה לסוכה שלו. אלא דנראה לי דהיינו כל זמן שבעל הסוכה אינו
 שם, אבל בשעה שהוא שם, אפשר דקפיד עליו שלא יראה חבירו
 עסקיו ואכילתו בלי ידיעתו. וזה דבר מוסכם מלד הסברה, כן נראה
 לי:

(ד) הספינה או בראש העגלה וישב בה ו לא יצא: הגה
 [ח] והוא הדין אם ראוין צנה סוכה צקרקע שמעון ושמעון
 חקף את ראוין וגזל סוכתו הצנויה צקרקע שלו ז לא יצא צה
 ואין כאן חקנת השצים הואיל ולא טרח צה ולא הוציא עליה
 הואלמות:

אין לצרך עליה, כמו שכתב ריש
 סימן תרמ"ט. וכן משמע בחוספות
 ריש פרק ג' לסוכה [ל, א ד"ה הא],
 ואם כן - הוי צרכה לצטלה:
 ד יצא. ומותר אחר כך ליצב צה
 לכחולה, כדאיחא צעודא דריש

גלוחא [סוכה לא, א]: ה דמי עציב. ואם אינו רוצה לתת דמי
 עצים ל לא יצא (טור עמוד חקבו בעל העיטור הלכות סוכה סוף שער ד).
 וכן עיקר, דהא מדאורייתא פסול (י) בכל ענין, כמו שכתבו הר"ן
 [יג, ב ד"ה והן] ותוספות [לא, א ד"ה אגל]: ו דא יצא. עיין ריש
 סימן תרמ"ט. וגבי סוכה הוי כמו לולב ציום טוב ראשון, דכתיב
 [דברים טו, יג] לך למעוטי גזולה [סוכה ט, א; מ, ב]: ז דא יצא
 בה. דאין עליה תורת שאולה, (י) כיון דלא קיימא ברשותו של ראוין.

ולא דמיא לקרקע דבחוקת הבעלים עומדת, ולכך אין קרקע נגזלה, עכ"ל התוספות [סוכה לא, א ד"ה אגל]. ובהגהות אשר"י [שם פ"ב סימן
 טו] כתב שלא מדעתו, וכתב הב"ח [עמוד חקבו סוף ד"ה כח] שכך צריך לומר בחוספות [שם יט], וכן כתב רש"א [שם], וכן כתב דרכי משה
 [א"ח ב]. אלא אם השאלו לו שמעון הקרקע לז' ימי החג, ואחר כך הוציאו מסוכתו, קיימי (י) העצים ברשות ראוין ואינה נגזלה, והוה
 ליה כשאלה ציד שמעון (צ"ח ט). ומלשון רמ"א שדילג חיבת שלא מדעתו, משמע דצבירה ליה דהוא הדין אם עשאה מדעת שמעון,
 וכדאיחא צנוסחאות הישנים של החוספות, דהא מכל מקום אין הקרקע עומדת ברשות ראוין, דאינה רק שאולה לז' ימים, ואינה עומדת
 (י) בחוקת ראוין. [וקשה, דהא אי"פ שאין הקרקע נגזלה, מכל מקום העצים נגזלים, ואם כן כשהוציא חבירו מסוכתו היא פסולה, דהא
 אין כאן חקנת השצים כיון דלא טרח צה. וצריך לומר דמחובר לקרקע כקרקע. וקשה למאן דאמר בחושן משפט סימן צ"ה [סעיף א] ד
 ציית לאו כמחובר לקרקע הוא, עיין שם בהג"ה. ועיין בש"ך שם [סי"ח ט] שהסברה להשיב עליו, וכל קושיותיו יש לדחות, דיש לומר
 כיון דהקרקע נקנית בכסף בשטר ובחוקה נקנה הציט עמו, דמטלטלים נקנים אגב קרקע, והוא הדין לאינך, עיין שם כי אין כאן מקומו.

ג"ל

אך מכאן הוא קשה. (י) ויש לומר כיון שלא קנה הקרקע, גם העצים
 לא קנה, דהא לא משך בהם. (י) וכן כתוב בהדיא בצבא קמח סוף
 דף קי"ז [ובג"ש קי"א, א ד"ה פרה], דלרבנן דקרקע אינה נגזלה, אפילו
 מטלטלין המונחים בחוכה אין נגזלים, ולרבי אלעזר הקרקע נגזלה
 והמטלטלין נקנין עם הקרקע.

ד"ה א"ג יצ"ק

ועיין בשע"ל מה שכתבנו בשם המח"ה ויש לחלק: * העשויה בראש העגלה וכו'. וה"ה סוכה הצנויה ע"ג קרקע ואינה מחוברת כלל לקרקע וכ"ש על
 גלגלים שיכול לטלטלה ממקום למקום דשייך צה גזילה [פמ"ג]: * לא יצא. עיין צמ"צ צמ"כ דאף אחרים שיצאו צה ג"כ לא יצאו והוא מדברי מחזיק השקל